

– Тъй не става, свети отче... Щом се видя малко добре, веднага пожела да излизеш и да се поклониш пред мощите на нашите чудотворци. Ето сега, как не си отново добре... Ще пиша на царя веднага да се завърне...

Тревога пробегна по сивите, ясни зеници на големия дипломат.

– Ни дума за това, светиня ти. Царят ще се върне, след като си свърши делото, за което е заминал... Не се безпокой заради мене...

Патриархът набърчи високото си чело. По благото му постническо лице се изписа безпокойство. Какво искаше да каже сърбинът? Каква днаеше той?... И отново настоя.

– Прости ме, светий отче... Ала не мога да те послушам. Веднага ще пратя послания до царя и до крал Владислава... Принуден съм да ти кажа, че болестта ти не ми харесва...

– Аз знам, че ще умра, Иоакиме... – каза просто сетителят – ала не се боя от смъртта... Тя е дошла вече... Нека никоий не се тревожи заради последните ми часове. Ето, аз сам претих вече послание до Владислав по моите монаси, като му отделих част от свещените подаръци, които несех от Ерусалим, Сирия и Египет... Писах и на нашия примас, архиепископ Арсений. Разпоредих последната си земна воля. Никоий от Сърбия да не идва тук. Искам да умра сам... – той се задъхна, затвори клепачи и продължи. – А при мене оставих само пето от най-верните ми учиници. Те ще склопят очите ми...

Иоаким улови ръцете на болния, седна връз края на ложето му, отправи добрия си мъдър взор към гаснещите му зеници...

Цял живот братът на Стефан Първовенчани бе прекарал в служба на родната Сърбия. Претиник по всички дворове и църковни власти, тънък дипломат и мъдър събеседник, той нямаше друга мисъл, друга грижа, друг копнеж от този да види мощна и щаслива родината си.

Лицето на умирация се оживи, той се опита да се дигне на лакета си, даде знак на един от преданните си учиници да извади нащета, кои-